

Pomáhat a chránit

KRAJSKÉ ŘEDITELSTVÍ POLICIE PLZEŇSKÉHO KRAJE

Ředitel

Č.j. KRPP-71639-2/ČJ-2020-0300PB

Plzeň 8. července 2020

Počet stran: 5

ROZHODNUTÍ

Police České republiky - Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, rozhodlo v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 tohoto zákona o žádosti ze dne 24. 6. 2020, kterou dne 25. 6. 2020 doručila povinnému subjektu [redacted] (dále jen „žadatel“), a která se týkala poskytnutí kopií všech protokolů a úředních záznamů o podaném vysvětlení a všech vyjádření podaných [redacted] v rámci spisu vedeného Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje pod č. j. KRPP-62336/TČ-2019-030080,

takto:

Žádost žadatele ze dne 24. 6. 2020 o poskytnutí informace se zcela odmítá, a to na základě ustanovení § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve spojení s ustanoveními čl. 5 odst. 1 písm. b) a čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.

Odůvodnění:

I.

Dne 25. 6. 2020 obdržela Police České republiky - Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje (dále též i jen „povinný subjekt“) písemnou žádost žadatele o poskytnutí informací, datovanou dne 24. 6. 2020 a označenou jako „Žádost o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“. Žádost se týká případu vedeného Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje pod č. j. KRPP-62336/TČ-2019-030080 a v textu této žádosti se pak žadatel konkrétně domáhá poskytnutí kopií „všech protokolů a úředních záznamů o podaném vysvětlení a všech vyjádření podaných [redacted]“

1. DĚLOVNÍK

Vydáno v 2. výměněch

Vloženo do: 10. 07. 2020

Vloženo do: 10. 07. 2020

Vloženo do: 10. 07. 2020

www.policie.cz

Nádražní 2
306 28 Plzeň

Tel.: +420 974 321 230

E-mail: krpp.sekretariat.reditele@pcr.cz

ID datové schránky: 5ixai69

Uvedené informace žádá žadatel poskytnout v listinné podobě na adresu [REDAKCE]

II.

Po vyhodnocení žádosti z hlediska zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též i jen „Zákon“) dalších právního předpisů a příslušné judikatury, dospěl povinný subjekt k jednoznačnému názoru, že žadatel se ve své žádosti domáhá jednak poskytnutí údajů týkajících se konkrétně identifikované osoby (dále též i „dotčená osoba“), přičemž tyto údaje se jednoznačně týkají mj. projevu osobní povahy a soukromí fyzické osoby, navíc pak se tyto údaje mohou potenciálně týkat možného trestního řízení vedeného policejními orgány Policie České republiky, bez ohledu na to, v jaké fázi se toto eventuální trestní řízení aktuálně nachází, respektive jde o údaje týkající se získávání poznatků o možné trestné činnosti podle ustanovení § 69 a následujících zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon č. 273/2008 Sb.“), ve znění pozdějších předpisů.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), dále jen „nařízení EU 2016/679“, v čl. 4 odst. 1 definuje osobní údaje jako „*veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby*“.

Zákon v ustanovení § 8a odst. 1 praví, že „*informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*“, což s ohledem na aktuálně platnou právní úpravu znamená především v souladu s výše zmíněným nařízením EU 2016/679. Podle ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení osobní údaje musí být „*shromážděny pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a nesmějí být dále zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný*“; následné zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely se pak podle čl. 89 odst. 1 nepovažuje za neslučitelné s původními účely („účelové omezení“). Policie České republiky je nepochybně ve smyslu čl. 4 odst. 7 nařízení EU 2016/679 správcem údajů, jichž se žadatel domáhá, a povinnost stanovená citovaným právním předpisem se na ni proto plně vztahuje (správcem se rozumí „*fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, který sám nebo společně s jinými určuje účely a prostředky zpracování osobních údajů; jsou-li účely a prostředky tohoto zpracování určeny právem Unie či členského státu, může toto právo určit dotčeného správce nebo zvláštní kritéria pro jeho určení*“). Zpracováním osobních údajů je podle ustanovení čl. 4 odst. 2 nařízení EU 2016/679 „*jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení*“. Poskytnutí osobních údajů na základě žádosti podle Zákona by přitom nepochybně bylo zpřístupněním a šířením těchto údajů, tedy jejich zpracováním.

Povinný subjekt v této souvislosti konstatuje, že kopie protokolů a úředních záznamů o podaném vysvětlení, jichž se žadatel domáhá, byly shromážděny za účelem eventuálního získávání poznatků o trestné (či jinak protiprávní) činnosti, a mimo tyto účely by je mohl zpracovávat jedině v souladu s ustanovením čl. 6 nařízení EU 2016/679. Uvedené ustanovení praví, že zpracování osobních údajů je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z následujících podmínek

a pouze v odpovídajícím rozsahu: „a) subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů; b) zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů; c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje; d) zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby; e) zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce; f) zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě. První pododstavec písm. f) se netýká zpracování prováděného orgány veřejné moci při plnění jejich úkolů.“ Povinný subjekt proto posoudil předmětnou žádost o informace se zřetelem k výše uvedeným podmínkám zákonnosti zpracování osobních údajů, a shledal, že nedisponuje souhlasem subjektu údajů se zpracováním jeho osobních údajů ve smyslu této žádosti, a že žádná z dalších podmínek zákonnosti uvedených v čl. 6 nařízení EU 2016/679 na tuto žádost nedopadá, resp. nelze jí z žádosti dovodit. Dospěl proto k závěru, že není oprávněn zpracovávat osobní údaje tak, jak to vyplývá z předmětné žádosti o informace. Ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. f) nařízení EU 2016/679 ukládá správci osobních údajů zpracovávat tyto údaje způsobem, který zajistí náležité zabezpečení osobních údajů, včetně jejich ochrany pomocí vhodných technických nebo organizačních opatření před neoprávněným či protiprávním zpracováním a před náhodnou ztrátou, zničením nebo poškozením („integrita a důvěrnost“).

V souvislosti s každou žádostí o předání osobních údajů je Policie České republiky povinna posuzovat, zda existuje právní titul pro jejich předání. V daném případě se žadatel domáhá poskytnutí osobních údajů na základě Zákona, to znamená, že uvádí tento Zákon jako právní titul pro jejich poskytnutí. Sám Zákon však prikazuje, aby v případě žádosti o poskytnutí osobních údajů povinný subjekt postupoval specificky, to jest podle nařízení EU 2016/679. Při posuzování předmětné žádosti o informace povinný subjekt shledal, že mu nejsou známy žádné důvody, jež by ho opravňovaly postupovat při zpracování požadovaných osobních údajů podle jednotlivých ustanovení čl. 6 tohoto právního předpisu, a zastává proto názor, že zpracování osobních údajů dle předmětné žádosti o informace by nebylo slučitelné s původním účelem jejich shromáždění, tj. získáváním poznatků o trestné (či jinak protiprávní) činnosti. Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že nařízení EU 2016/679 neopravňuje povinný subjekt, který je zároveň správcem požadovaných osobních údajů, poskytnout tyto údaje žadateli. Pokud by tak povinný subjekt učinil, jednal by nejen v rozporu s uvedeným právním předpisem, ale také v rozporu s Listinou základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky a která ve svém čl. 10 stanoví: „Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.“

Při posuzování předmětné žádosti o informace povinný subjekt přihlédl rovněž k ustanovení § 11 odst. 6 Zákona, které praví, že „povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob“. Dále pak podle ustanovení § 81 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 89/2012 Sb.“) „je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv“ a ochrany požívají zejména „jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy“. Podle § 86 téhož zákona „nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod“. Povinný subjekt žádný zákonný důvod k prolomení ochrany soukromí dotčené osoby v daném případě neshledal; dospěl k závěru, že zcela bez ohledu na to, zda probíhá v souvislosti s podáními dotčené osoby jakékoliv získávání poznatků o trestné činnosti, či je případně v souvislosti s tímto podáním vedeno trestní řízení, by poskytnutí informací požadovaných žadatelem v předmětné žádosti mohlo způsobit takový zásah do soukromí osoby, jež je touto žádostí dotčena, který by byl ve smyslu ustanovení § 81 zákona č. 89/2012 Sb. v rozporu s jejími oprávněnými zájmy.

III.

Nad rámec výše uvedené argumentace, týkající se posouzení žádosti z hlediska poskytnutí osobních údajů, resp. projevů osobní povahy, osoby, která v dané věci podala vysvětlení, má povinný subjekt jednoznačně za to, že podanou žádost je nutné posoudit i z hlediska speciální právní úpravy, obsažené v zákoně č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), která se týká přístupu osob do spisového materiálu. V této souvislosti povinný subjekt považuje za nezbytné poukázat na právní stanovisko, obsažené již v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 A 158/2001 – 100. Nejvyšší správní soud zde totiž mj. uvádí: *Ustanovení § 23 správního řádu o nahlížení do spisů je zvláštním ustanovením ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. V případech, na něž se vztahuje § 23 správního řádu, nelze postupovat podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Tento právní názor Nejvyššího správního soudu je přitom dlouhodobý a konstantní (viz např. další rozsudek NSS č.j. 3 As 193/2014 – 37).*

Byť se uvedený judikát týká nahlížení do správních spisů, tím spíše se jeho závěry týkají i nahlížení do spisů trestních, u kterých je oproti spisům správním předpokládána ještě větší úroveň ochrany jejich obsahu. Ustanovení § 65 zákona č. 141/1961 Sb. obsahuje speciální právní úpravu, týkající se možnosti nahlížení do trestního spisu. Toto ustanovení mimo jiné taxativně stanoví, že právo nahlížet do spisů, činit si z nich výpisky a poznámky a pořizovat si na své náklady kopie spisů a jejich částí mají pouze obviněný, poškozený a zúčastněná osoba, jejich obhájci a zmocněnci a dále zákonný zástupce nebo opatrovník obviněného, poškozeného nebo zúčastněné osoby, jestliže tyto osoby nejsou plně svéprávné nebo je-li jejich svéprávnost omezena. Jiné osoby tak mohou činit se souhlasem předsedy senátu a v přípravném řízení se souhlasem státního zástupce nebo policejního orgánu, jen pokud je toho třeba k uplatnění jejich práv.

Poskytnutím informací v žadatelem požadovaném rozsahu by došlo ke zpřístupnění části trestního spisu, čímž by v režimu Zákona fakticky došlo k seznámení se s příslušnou částí tohoto spisu (= nahlížení do spisu), které je ale speciálně řešeno v ustanovení § 65 zákona č. 141/1961, trestního řádu. To vše bez toho, aby byly naplněny podmínky pro nahlížení do spisu, trestním řádem předpokládané. Poskytnutím informace v režimu Zákona by tak byly obejity podmínky stanovené jiným právním předpisem, což je, jak konstatuje i výše uvedený judikát Nejvyššího správního soudu č.j. 5 A 158/2001 – 100, nepřípustné a nenaplní účel Zákona, zamýšlený zákonodárcem. Zde je přitom na místě opětovně poukázat na již citované ustanovení § 11 odst. 6 Zákona, které praví, že „*povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky*“.

I z tohoto důvodu má povinný subjekt jednoznačně za to, že informace, kterých se žadatel domáhá, není možné v režimu Zákona poskytnout.

IV.

Podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky „*právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti*“. Po posouzení obsahu žádosti žadatele povinný subjekt shledal omezení svobodného přístupu k informacím v daném případě jako zákonné a zcela důvodné opatření, směřující k ochraně práv zaručených zákonem všem fyzickým osobám (tedy i osobě předmětnou žádostí dotčené), a to zejména práva na soukromí. Proto povinný subjekt rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. „pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen z části, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti.“ Z tohoto důvodu Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje coby povinný subjekt v zákonné lhůtě vydává toto rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podle § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podat odvolání. Odvolání se podává k Ministerstvu vnitra ČR jako odvolacímu orgánu, prostřednictvím Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, a to do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí.

plk. Ing. Mgr. Jaroslav Vild
ředitel krajského ředitelství